

AVE MARIA

STEV. (No.) 10.

MAY 14th, 1921.

LETO (VOL.) VIII.

"AVE MARIA"

Izhaja vsaka drugo soboto—Published every second Saturday by

FRANCISCAN FATHERS

In the interest of the Order of St. Francis.

1852 West 22nd Place

CHICAGO, ILL.

Naročnina \$3.00 na leto.—Subscription Price \$3.00 per year.

Entered as second-class matter Oct. 20, 1919 at the post office at Chicago, Ill., under the Act of March 3, 1879. Acceptance for mailing at the special rate of postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917, authorized on October 25, 1919.

NAZNANILO.

S tem se naznaja vsem Ameriškim rojakom da je naše podjetje, ki je last slovenskega katoliškega delavstva v Ameriki, stopilo v najboljšo direktno zvezo z najuglednejšimi in najzanesljivejšimi denarnimi zavodi v Jugoslaviji in tudi po vseh drugih državah v Evropi.

Naše podjetje si je nadelo nalogo že ob svojem početku, da bo služilo v dobrobit svojega naroda v naši novi domovini v Ameriki. Od prvega dne svojega početka pa do danes je to nalogo vršilo kar najbolj točno in zanesljivo. Skozi naše roke je romalo v vse dele Evrope na sto in sto tisočev dolarjev in vsaka pošiljatev je dospela na določeno mesto in se izplačala v primeri z drugimi najhitrejše in prejemniki niso imeli nikakih sitnosti ob prejemu denarja. To nam potrjuje na stotine pisem, ki smo jih prejeli od svojih rojakov od tu in iz domovine. Da nam pa bo mogoče našim rojakom v Ameriki služiti še bolje kakor do sedaj, zato smo stopili v zvezo, kakor smo že omenili, z najuglednejšimi denarnimi zavodi v Jugoslaviji, v zasedenem ozemlju, ki pripada sedaj po mirovni pogodbi Italiji in tudi drugod po vseh državah v Evropi.

Da smo stopili v te zveze nas je privedlo to, ker smo bili priča nešteatih prever in sleparij, ki so jih doživeli naši ljudje v Ameriki zadnje čase, ko so sedali na limanice in vabljuje obljube raznih zakotnih agentov, ki so jemali od naših ljudi denar le iz izkoriščevalnih namenov.

Naše podjetje si je torej nadelo veliko nalogo delati za korist svojega naroda v Ameriki in ga tako obvarovati vsakih neljubih posledic pri pošiljanju denarja v staro domovino.

Zatorej rojaki! V Vaš lastni dobrobit bo, ako boste podpirali naše podjetje: prvič, pri nas boste našli najbolj točno postrežbo in drugič: obvarovali se boste prevar, ker mi Vam jamčimo za vsak cent, ki ga pošljete po nas kamorkoli.

Cene za pošiljatve denarja boste vedno našli v listu Edinosti in po njih se ravnajte kadar nam boste izročali denar, da ga pošljem v staro domovino ali že kamorkoli.

Za vse navodila pa se vselej obrnite na:

EDINOST.

1849 West 22nd Street

CHICAGO, ILL.

KADAR HOCETE POSLATI DENAR V DOMOVINO

tedaj se obrnite na podjetje Edinost in Vaš denar bo najhitreje v domovini.

Mi pošiljamo denar v stari kraj in na vse druge kraje Evrope najceneje, najhitreje in najzanesljivejše.

Vsaka pošiljatev je zjamčena.

Zato je v Vašo lastno korist, ako se poslužujete pri pošiljanju denarja našega podjetja.

Vse pošiljatve naslovljajte na:

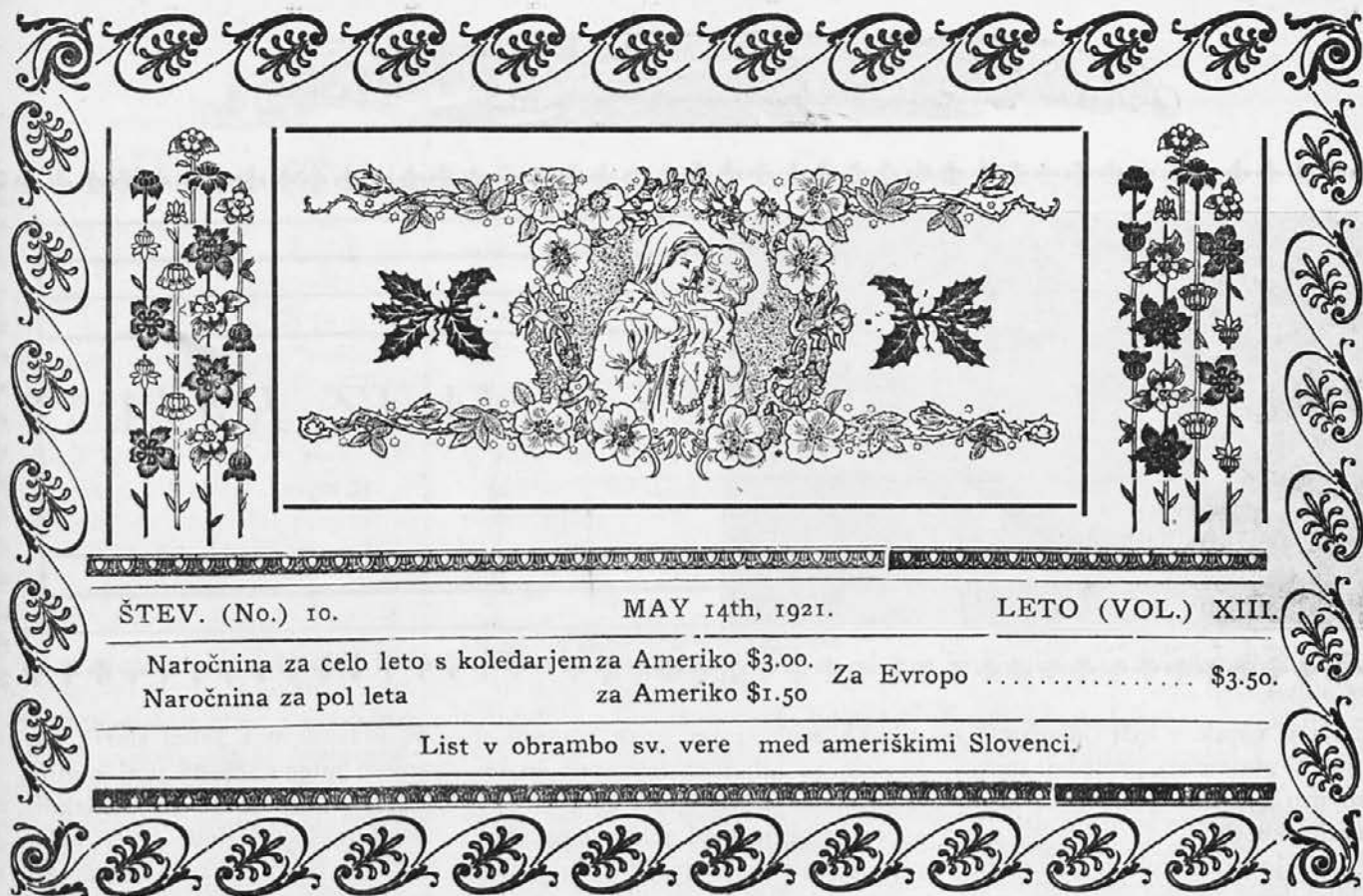
EDINOST

1849 West 22nd Street,

CHICAGO, ILL.

NOVI MOLITVENIKI DOSPELI IZ STAREGA KRAJA.

- "Pri Jezusu", zelo praktični žepni molitvenik za fante ali može... \$1.00
- "Presv. Rešnje Telo", krasna knjiga zelo primerna za naše žene... 1.50
- "Sveta Družina", prekrasna mašna knjiga vezana v mehke platnice. Zelo priporočljiva za naše žene... 1.50
- Lavretanske Šmarnice, Dr. Jožefa Jerše 1.50
- Matí Čudovita, Šmarnice, Dr. Jožefa Jerše 1.50
- Najnovejše povestne in podučne knjige. Šmarnice naše ljube Gospe presv. Srca 1.00
- Šmarnice naše ljube Gospe presv. Srca, s zlato obvezo 1.50

ŠTEV. (No.) 10.

MAY 14th, 1921.

LETO (VOL.) XIII.

Naročnina za celo leto s koledarjemza Ameriko \$3.00. Za Evropo \$3.50.
Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.50

List v obrambo sv. vere med ameriškimi Slovenci.

M. Elizabeta:

MOJA MATI.

Iz solz doline kličem k tebi,
Marija, saj sem tvoj otrok:
sto vročih želj me k tebi vleče
nad zvezdnati obok.
Kdaj, ljuba Mati, v domu slave
zapojem tebi prvi ave?

Kjer vodijo me pota moja,
za tabo duh hiti željan,
povsod sledi mi tvoja slika,
spomin na te zlati mi dan.
V trpljenju si mi zatočišče,
v veselih dneh te duša išče.

Ko v noč se dan bo moj nagibal,
se spomni, da otrok sem tvoj,
takrat se milostno izkaži
otroka pelji v raj seboj.
Tam, ljuba Mati, v domu slave
bo v vek pozdravljal te moj ave.

LILIJA IZ RAJA.

K.

Marija je ostala v hiši Caharijevi. Obe srečni materi sta presedeli marsikako uro v svetih pogovorih in v molitvah skupaj.

Slednjič je prišel čas in Elizabeta je dobila sina. Veliko veselje je zavladovalo v celi hiši in med sorodniki in prijatelji Caharijeve družine. Vsi so hiteli v Caharijevo hišo, da častitajo presrečnemu očetu in materi na tem veselem dogodku. Tu so našli v resnici presrečno družino. Caharija se ni mogel nagledati deteta. Marija je pridno pomagala pri delu v hiši, kjerkoli je bilo treba.

Takoj so pa začeli s pripravami za osmi dan rojstva, ko se bo izvršilo slovesno obrezanje deteta in ko bo dobilo ime.

Na osmi dan zbrali so se vsi ožji sorodniki in prijatelji Caharijevi v njegovi hiši k slovesnosti. Prazniško veselje je vladalo med vsemi. Edino, kar je je kazilo, je bilo to, da je bil Caharija mutast in ni mogel govoriti. Vsem je bilo hudo, posebno pa še Cahariji samemu. — Rad bi bil zabaval svoje goste, rad bi jim bil povedal, kako je neizrečeno vesel te milosti, katero je dobil od Boga. Le s znamenji jim je skušal odkriti čutila svojega srca.

Slovesnost se je začela. Prišli so do trenutka, ko se naj da detetu ime, katero bo nosil celo svojo življenje in s katerim ga bodo klicali. Sorod-

niki so imeli že več imen zbranih, o katerih so bili prepričani, da bi bili primerni za deteta. Pogovarjali so se že preje med seboj in se skoraj zjediniili na enem, ki bi bilo najprimernejše. Caharija jih je poslušal in odkimaval, da ni zadovoljen z imenom, katerega so oni odločili. — Ko je toraj prišel trenutek slovesnosti, da bi se naj detetu dalo ime in je na več imen Caharija odkimal, da jih noče, dali so mu slednjič tablico, naj na tablico napiše, kakšno ime želi. Caharija je vzel črtalo in napisal besede: "Janez je njegovo ime!"

Vsi sorodniki so se spogledali začudeni, kajti na to ime noben ni mislil in tudi se je zdelo vsem tako neprimerno za družino.

Toda niso bili dolgo presenečeni, kajti v tem je Caharija dobil nazaj dar govora.

"Da, Janez je njegovo ime!" je povedal še enkrat z jezikom, kar je napisal na tablico. Vsi so se začudili osupnjeni nad čudežem.

Caharija je pa vzel dete v roke in ves presrečen govoril besede:

"Ti, detice, boš imenovano prerok Najvišjega, kajti šel boš pred obličjem Gospodovim, da mu boš pripravil njegova pota.

"Da boš oznanjal zveličanje njegovemu ljudstvu v odpuščanje grehov.

"Da boš razsvetlilo te, kateri se-

de v temi in v senci smrti, da boš vodilo noge vseh na poti k miru.

V tem ginjenju je pokleknil na tla povzdignil dete proti nebu, je daroval Bogu in se Mu zahvalil za ta veliki dar njegovega usmiljenja.

Nato je podal dete Mariji, kakor bi ga hotel posvetiti Onemu, ki je bil še skrit pred očmi sveta in katerega predhodnik bo na zemlji.

Marija je sprejela dete v svoje naročje, je obela in poljubila in je pritisnila na svoje srce. Blagoslovila je je s svojo radostjo, kajti vedela je, kako ozko bo življenje tega deteta zvezano z življenjem njenega božjega Sina. Blagoslovila je je s žalostjo, kajti vedela je naprej, koliko bo prestalo in kako bo trpljenje delež njegovega življenja in njegov konec mučeniška smrt.

Marija ni ostala več dolgo v hiši Caharijevi. Takoj drugi teden po obrezanju se je odpravila domov v Nazaret.

JOŽEF V STISKI.

Jožef je bil zadržan v Mezopotamiji dalje, kakor je mislil, kajti našel je sestro v težki bolezni. Bolezen se je sicer dolgo vlekla in sestra je veliko trpela, vendar je pa prestala najhujše srečno in začela okrevati. To pa je vzelo zelo dolgo časa. Posebno je dobro vplivalo na njeno okrevanje, ker je po dolgih letih ločitve zopet videla ljub-

ljenega brata, s katerim sta bila v otroških letih tolika prijatelja.

Tudi Jožef je bil silno vesel, ker jo je našel še živo in posebno je bil vesel, ko je opazil, kako so se ji začele vračati nazaj telesne moči. — Vleklo ga je sicer domov in je v začetku mislil, da se bode podal na pot nazaj kakor hitro se je začelo sestri boljšati. Vendar sestra ga je tako prosila, da se je dal preprosi, da je ostal še dalje časa. Sestra je živela v tujini sama, posebno še radi tega je ni hotel pustiti same tudi v času okrevanja. V tem času sta se pa dogovorila, da bode šla z njim v Nazareth, kakor hitro bode zopet toliko pri zdravju, da se bode upala podati na tako težko in dolgo pot. Imela je tudi dva otroka, Jakoba in Juda, ki sta silno rada imela dobrega strica, ki jima je vedel toliko lepega povedati o obljubljenem Mesiju, ki bode prišel in bode rešil Izraelsko ljudstvo.

Slednjič po dolgih mesecih čakanja, mislila je sestra, da si more upati na pot in odšli so.

V Nazaret so prišli nekoliko tednov potem, ko se je Marija vrnila iz Hebrona od svoje tete.

Veliko je bilo medsebojno veselje, ko sta se po tako dolgem času zopet sešla Jožef in Marija.

Potem je ženin predstavil Jožef svojo sestro.

“Tu je moja sestra, katero sem pripeljal seboj, kakor si želela”, je rekel, “prišla je, da bode živela z nami — vsaj tako dolgo, dokler se ne vrne njen mož Kleofas”.

Nato je dostavil nežno: “Bog mi je dal obe vidve! Vidve sti vse, kar imam na svetu. Zato vaju prosim, da se ljubita med seboj”.

Mlada žena je objela sestro pristrčno in ji rekla: “Draga sestra, bodi pristrčno pozdravljena! Dobro došla v naši mali hišici! Kar imamo je tvoje! Udomači se in si misli, da si tukaj pri nas doma!”

Marija, sestra Jožefova, je bila ginjena tolike ljubeznjivosti. Solze so jo polile.

Ko sti ženski tako med seboj govorili, šel je Jožef ven in je pripeljal v hišo svoja dva nečaka in je predstavil svoji ženi.

“Tu sta dva otročička moje sestre, moja nečaka, katera je sestra pripeljala seboj. To sta dobra otroka, s katerimi smo že veliki prijatelji. Od sedaj naprej bodo z nami in imeli jih bomo kakor za svoje, kaj ne, Marija?”

Nastarejši deček, nekako 8 ali 9 let star, je bil nekoliko boječ in ni hotel priti naprej. Juda pa, mlajši je bil bolj pogumen, krasen deček, je pritekel k Mariji in nehote pokleknil pred Marijo in ji poljubil noge, kakor je bila navada. Marija ga je

hitro dvignila, ga objela in poljubila.

“Jožef, ti si dober”, je rekla Jožefu, “vendar hvaležna sem, da nas tako ljubeznjivo sprejemaš v svojo hišo in da obetaš biti mojim otročičem kakor dober oče. Vendar pa seveda kakor za svoje jih ne boš mogel sprejeti”.

Jožef je pogledal svojo sestro, kakor bi bil v zadregi. Opazil je, kako se je sestra obrnila proti Mariji in jo gledala nekako veselo. Marija je mej tem sedla na kamen in poklicala oba dečka k sebi, ju pritisnila k sebi in jima dala sadja, kate-rega je imela poleg sebe na mizi. Jožef je opazil pogled sestre in ga razumel.

Pogledal je še enkrat Marijo.

Prebledel je. Začel se je tresti in na obrazu se mu je opazila velika zadrega. Nekaj zelo mučnih trenutkov je nastopilo. Vsi trije so molčali. Slednjič Jožef ustane in odide ven molče. Šel je na vrt. Kmalu za njimi so prišli tudi Marija in oba otroka. Marija je z dečkoma sledila Jožefu, kakor bi hotela z njim govoriti. Ko se je Jožef ustavil pri vratih vrta in še enkrat pogledal nazaj na Marijo, mu je Marija res pomignila, da hoče z njim govoriti.— Toda naredil se je, kakor bi ne bil videl tega migljaja, in se je obrnil in odšel ven na polje.

V spomin dobri materi.

K.

Najžalostnejši dan za vsako družino je, dan smrti matere. Ta dan se družina nekako razdruži, kajti ugasne tisti ogenj, ki ogreva celo družino, smrt pretrga tiste sladke vezi materine ljubezni, ki veže ude ene družine skupaj v eno celoto. Človek je tam doma, kjer je njegova mati. Ko matere ni več, človek po-

stane sirota, nima več pravega doma.

Če velja to o vsaki materi, velja to posebno o dobri, pravi krščanski materi, ki se je zavedala te svoje velike naloge, katero je imela v družini, če je imela veliko krščansko materino srce, ki je na eni strani videla pred seboj svojega Boga kot

končni cilj sreče njene in njene družine, na drugi strani pa svoje otročiče, svojo družino, katero mora pripeljati k temu večnemu cilju, k temu viru vse časne in večne sreče.

Tako mater je imela Omanova družina v Brockway, Minn.

Zato je bil prežalostni dan za to dobro družino, ko je spremljala 14.

aprila k zadnjemu počitku svojo ljubo mater

TEREZIJO OMAN.

Omanova mati je bila ena izmed onih srečnih slovenskih ameriških mater, katerih nimamo veliko, ki so poslale pred oltar Gospodov sina, da služi kot mašnik Gospodov vzvišeni službi večnega Boga.

Da, mati je, katera naredi sina duhovnika. Materina velika duša, materina vzgoja je, katera naredi sina v junaka, da se v najnevarnejših letih, da, v norih letih, odloči za vzvišen in težki poklic duhovnika.

Duhovski stan ni lahek stan. Posebno med nami ameriški Slovenci vidi vsak mladenič lahko naprej, da mu ne bode cesta življenja postлана z rožicami, da gre v stan, kjer bo moral veliko trpeti, prinašati velike žrtve, v katerem pa ne bo imel veliko prijetnosti, vsaj s svetnega stališča ne, ako namreč odštujemo veliko duševno zadoščanje, katerega ima duhovnik, da sme in more delati in trpeti za svojega Boga in za svojo vero.

Zato najdemo, da je imel kak duhovnik slabega očeta. Težko bi se pa našel duhovnik, ki bi bil imel v svojih mladih letih slabo mater. Zato rečemo po pravici, da je mati ona, katera naredi sina v duhovnika, katera pomaga sinu s svojimi opomini, s svojimi nauki, s svojim požrtvovalnim zgledom, še najbolj pa s svojimi gorečimi molitvami, da vstraja v težkem boju mladih let za poklic.

Taka je bila Omanova mati. Kdor jo je poznal, ve, da je v resnici lepo vzgojevala vse svoje otroke, da

jim je skušala dati pravega duha, pravega požrtvovalnega krščanskega duha, da je bila vzor prave krščanske matere.

In ko je dosegla to posebno čast, da je videla svojega sina Rev. J. Omana iti pred oltar, kedor jo je poznal, je videl lahko, s kako skrbnim ocesom je sledila svojemu sinu v ta veliki in težki stan in kako goreče ga je podpirala s svojimi oobilnimi molitvami.

O, blagor se materi, katera je polna lepega, pravega krščanskega duha! Blagor pa tudi otrokom, ki so imeli tako dobro mater, kakor je bila Omanova mati.

Kako lep zgled, kako lepo bodri-

lo za vse prave slovenske matere! Mati, bodi sama dobra, prava krščanska mati! Bodi sama velikega duha, polna požrtvovalnosti in navdušenja za vse dobro in dobro boš vzgojila tudi ti svoje otroke. Česar človek nima, tega dati ne more. — Katera mati sama nima pravega duha, ga tudi otrokom dati ne more.

Omanova mati je bila tudi članica društva krščanskih mater, ki je ustanovljena v Newburghu kot društvo Presvetega Rešnjega Telesa.

Društvenice društva Kršč. mater in žen! Omanova mati Vam daje krasen zgled, da greste tudi Ve za njo! da jo posnemate v njenem življenju!

O, lepo je umreti materi, ako je bila dobra prava krščanska mati! Pogreb take matere ni žalosten, temveč je slavnostni sprevod, v katerem spremljajo prijatelji in sorodniki mater k Bogu, kjer bode dobila preobilno plačilo od Njega, za katerega je delala, trpela in živela.

O, krščanska mati, kakor srečna bo tudi tvoja smrt, ako boš legla utrujena k večnemu počitku, ako boš šla v večnost k Bogu bogata na dobrih delih, po dobro opravljenem delu življenja!

Omanovo mamó pa prav toplo priporočamo vsem drugim društvencam vseh materinih društev v pobožno molitev! Pri skupnih svetilih obhajilih meseca maja se naj jo spominjajo.

Fathru Omanu, slovenskemu župniku v Newburghu v Clevelandu, in vsej družini Omanovi pa naše iskreno sožalje.

Mrs. Terezija Oman naj pa počiva v miru!

Dedek.

J. K.

Za pečjo v starem naslonjaču sedi dedek, oblečen v debelo suknjo, ker pravi, da ga vedno zebe. Roke se mu tresejo, za delo so že davno opešale. Edino, kar še zmagajo, je molek. Nanj moli dan za dnevom in le redko kedaj ga položi iz rok.

Nekoč ga praša voznik, ki je ravno mimo šel s svojo vprego: "Koliko rožnih vencev pa zmolite na dan, oče? Kadar mimo pridem, vas vidim z molekom v roki".

"Jih ne štejem", odgovori starček, "jaz kar naprej molim. — Bog naj jih pa šteje, saj jaz tako ne vem, če je kateri mojih rožnih vencev kaj vreden pred njim in koliko jih tako opravim, da so Bogu v čast".

In dedek je dalje molil, enega za sina, drugega za svoje vnuke, pa zopet za svojo sinaho, potem pa za svojo srečno smrt, in tako dalje za vse mogoče dobre namene, kakor se jih je pač spomnila njegova pozabljiva pamet.

Njegovi vnuki so se igrali okoli njega in njihovi stariši so si prizadevali že zaradi lepega zgleda splovnati nad starim očetom četrto božjo zapoved.

Dedek je bil vesel svojih vnukov in zadovoljen s sinom in sinaho. Nekaj pa ga je trlo. Prej, dokler je bil še pri moči, je bil marljiv pri delu, če tudi je že sin gospodaril. — Sedaj pa so mu hočeš nočeš morale počivati roke. In vendar bi bil tako rad še pomagal pri domu. — Pa ni šlo in ni šlo več. — To ga je peklo, ker je bil tako slaboten in tako za napotie in nadlego pri hiši, kakor si je umaknil. Želel je da bi se umaknil s svetom.

Ko ga je nekoč zopet obiskal domači gospod župnik, mu je starček potožil:

"Ko bi mogel saj v cerkev hoditi,

gospod, bi prav rad. Pa ne morem v mrazu nikamor. Za pečjo moram sedeti celo zimo. Kakor lesen štor nisem za nobeno rabo. — Sam ne vem, zakaj sem še na svetu".

"Kaj vsega ne poveste, oče", — mu odgovori na tarnanje gospod župnik. — "Kaj niste v prejšnjih letih zadosti delali? — Pustite skrbi mladim ljudem, kakor ste vi v mladosti skrbeli za druge".

"To je vse res in lepo, gospod. — Ampak tako sedeti brez dela, ne da bi mogel človek saj malo pomagati, saj še malo hiši koristiti . . ."

"Nikar ne govorite tako", ga pretrga župnik, "kaj ne darujete vsaki dan Bogu svojih križev in težav, ki vam jih starost prinaša?"

"Tisto že, gospod, ampak —", se izgovarja starček.

"In ali ne molite pridno sv. rožnega venca? — saj ga skoraj nikoli ne denete iz rok, — in to je tudi nekaj vredno. — Čakajte, povedati vam hočem neko zgodbo.

V našem mestu je živel sloveč pridigar. Kedar je prišel on na pridižnico, so bili poslušavci že kar naprej navdušeni, tako mu je tekla beseda v sv. gorečnosti. Kar je bilo pa največ vredno pri tem, beseda se je prijela: mnogo se jih je vsled njegovih pridig poboljšalo in postalo zopet dobrih.

Nekoč se je ta sloveč pridigar posebno pripravil za pridigo in je upal, da bo poslušavce kar najbolj ganil in vnel za dobro. Pa glejte, kmalu je opazil, da ljudem manjka prave pazljivosti. Potrudil se je, da je še z večjo vnemo govoril. Nič ni pomagalo. Nepotrebno kašljanje mu je pričalo, da nek čuden veter odnaša seme božje besede preko njive njihovih src. In še to je opazil, da so nekateri pred koncem pridige cerkev zapustili. To se je zdelo pridigarju tako nenavadno, da je

zvečer potožil svojemu prijatelju.

"Menim, da vem za vzrok tvoje neuspeha danes na pridižnici", mu reče prijatelj.

"Nisi li opazil, da je med tvojo pridigo dosedaj še vselej sedel na stopnjici spodaj nek star, nadložen mož, ki je rožni venec molil?"

"Res je, večkrat sem ga opazil".

"Je tudi danes sedel pod pridižnico?"

"Ne, danes ga pa nisem videl".

"Vidiš," — je rekel prijatelj, — "ta mož je na starost oglušil. Toda rekel je: ker jaz od pridige nič ne slišim, zato molim, da bi jo drugi tem bolj čuli in imeli duhovno korist od nje. — Glej, danes ti je manjkalo molitve tega starega moža. — Zaključek si sam naredi!"

Tako je prijatelj pridigarju povedal. — Vam pa, oče, bodi ta dogodka v zgled in poduk, koliko morete še dobrega storiti pri hiši z molitvijo, ko ste preslabi za delo. — Da so vaši otroci in vnuki zdravi in močni za delo, da se vaši družini dobro godi, da vaša hiša ljudje spoštujejo, — to, oče, je pred vsem vaša zasluga oz. vaše molitve sv. rožnega venca. — Molite tudi za me, in Bog bo tudi moje delo v župniji blagoslovil".

"Toraj nisem tako za nič pri hiši", — je rekel samemu sebi in solze so mu prišle v oči.

Ne, dedek, babica, — četudi sta stara in nadložna in nezmožna za telesno delo, — molita pa vendar še lahko, in tudi svojo starost in nadložnost moreta Bogu darovati: to pa je v sedanjem vašem stanu pred Bogom več vredno, nego bi bilo važno delo z rokami. —

Želeli bi, da bi vsaka družina imela v svoji sredi starega očeta ali staro mater — z molekom v roki.

Nikar jim ne branite.

Povest iz resničnega življenja.

Piše K.

1.—CHARLEY.

Veselo so pritrkavali zvonovi cerkve sv. Jožefa v slovenski naselbini v mestecu Erie (Iri) v severni Minnesotti, kakor na največji praznik. Velike tri zastave so se vile iz lin ob nizkem lesenem zvoniku male pačedne slovenske cerkvice, katero so si postavili slovenski rudarji, da so imeli kje častiti svojega Boga in iskati si duhovne tolažbe. V eter se je igral s temi zastavami in jih pehal sedaj sem sedaj tja, sedaj jih je zopet zvijal vse tri skupaj, kakor bi bil hotel iz vseh treh narediti samo eno, vsaj so pač tako naravno spadale res skupaj, da so prav za prav samo ena. Ravno nad cerkvenimi vrati je visela dolga belo rumena papeževa ali bolje, zastava naše katoliške cerkve. Iz lin na desni strani je vihrala mogočna in ponosna zvezdnata "Old Glory", Stara Slava in se vila tako slavnostno ob belo rumeni, kakor bi hotela povedati, kako jo rada čuva in varuje pod svojim okriljem. In na levi strani je vihrala iz lin naša mila slovenska trobojnica, ki se je čutila sicer tako majhno v primeri z obema, tako tujo, vendar pa ste se obe sestrici "belo rumena" in "Zvezdnata" tako pogosto stegovali okrog vogala zvonika k njej in se poigrali z njo, kakor bi bili hoteli povedati, da naj se tukaj prav nič ne boji vihrati, saj ni več pod oblastjo grde mačehe Avstrije.

Nad cerkvenimi vrati je bil lep napis, ovit s zelenjem, kjer so župljani svetega Jožefa brali lepe svetopisemske besede, ki so jim pripovedovale vso lepo zgodbo današnjega slavya: "Pustite male k meni in nikar jim ne branite!"

Da, prvo sveto obhajilo in slo-

vesno sveto obhajilo so sprejemali danes slovenski otroci župnije svetega Jožefa. In dolga vrsta jih je bilo, nad 60 vseh skupaj, tako da je imel Father Francišek veliko dela dolge tedne, da je vse te koštrunčke lepo pripravil za ta lepi in veliki njihov dan.

Da, bil je v resnici lep prizor, ko se je pomikala ta dolga vrsta nedolžnih dečkov in deklic proti cerkvi pred prvo sveto mašo zjutraj ob pol-

devetih iz cerkvene dvorane proti župni cerkvi, kjer jih je že čakalo posebno slavje, katero je imalo namen, utisniti jim velikost današnjega dneva v njih mlada, zvečine še nedolžna in nepokvarjena srca za vedno kot najslajši spomin njih nedolžnih otroških let. Katoliško društvo sv. Jožefa jim je naredilo časten "špalir" pred cerkvijo. Najprej so šli dečki. Vsi enako oblečeni v črnih oblekicah, vsak z visokim in širokim "Buster Brown" ovratnikom, živo rdečo ovratnico, be-

lim trakom na desnem rokavu in belo vrtnico na prsni in s svečo v roki so korakali resno, da si videl, kako jim je Father Francišek, njihov župnik, dopovedal, kako važen dan v njihovem življenju je ta dan. Najprej je seveda šel oddelek prvoobhajancev, majhnih pritlikavčkov, ki so komaj prestopili svojo visoko in častljivo starost šestih let. Na njih obrazkih si videl, kako neskaljena je še njih nedolžna dušica. Skušali so se držati resno, pa jim ta resnost nič kaj ni hotela priti na dan. Šlo jim je bolj na nedolžen nasmeh srčnega veselja in radosti. Takoj za tem oddelkom je pa stopal oddelek slovesno-obhajancev, dečkov, ki zapuščajo nedeljsko šolo in zvečine šolo sploh in bodo šli v resno življenje, na delo. Večini teh so očetje že pripravili obleko, "majnarsko" kapo z lampico na čelu in "boketom" za obed, da jih bodo v kratkem vzeli seboj globoko pod zemljo, da bodo pomagali očetu delavcu preživeti veliko družino. Na njih obrazih si videl že resnejše poteze.

Za njimi so se enako razvrstile deklice, seveda vse belo oblečene, prvoobhajanke z pajčolanom in venčkom na glavi, slovasnoobhajanke pa brez venca, zavite samo v tenek snežnobeli pajčolan, da se ti je zdelo kakor da gledaš vrsto nedolžnih nevestic, ki gredo nasproti svojemu ženinu.

Marsikakemu očetu in marsikak materi se je porosilo oko ginjenja, ko sta gledala to dolgo vrsto "angelčkov župnije svetega Jožefa" tako lepo in tako slovesno iti v cerkev. Ko so pa zapazili v tej vrsti tudi svojega nadebudnega dečka ali

deklico, pa so pomislili na številne nevarnosti, katere jih bodo čakale v njih poznejšem življenju, uhajale so jim misli v njih prihodnost in prestrašeni so se vpraševali: "Kaj

neki bo iz tega mojega deteta?" "Kakšen bo moj sin danes pet let?" "Kje bo moja hčerka danes šet let?" ... Toliko slabih zglodov je! Toliko mater poznajo, ka-

tere jokajo zaradi porednosti svojih otrok! "Kako bo z mojim?" "Kako bo z mojo," in nehote je tem očetom in tem materam uhajal pogled takoj od otroka, ki je šel v

vrsti med klopni počasi proti prez-biteriju, kjer jih je že čakal njih skrbni dušni pastir in oče, Father Frančišek, tja na tabernakelj ali tja na stranski oltar na kip Marijin in globok vzdih in srčna molitev za otroka je vskipela iz tega očetovskega ali materinskega srca proti nebu. Solza je pa porosila skrbno oko dobrih mater in očetov.

V celi tej krasni procesiji je padel vsakemu v oči zlasti deček, ki je šel kot voditelj pred slovesno-obhajanci prvi v vrsti. Nesel je v roki malo zastavico društva "Svetega Alojzija dečkov", katerega je Father Frančišek ustanovil že pred leti, takoj ko je prišel v župnijo, da je v njem gojil, kakor je rekel "nebeški vrtec rasjkih vrtnic" — dečkov od dvanajstega do 16. leta, ko jih je sprejemal v mladeniški klub.

Deček je bil zal fant, krasne, lepo zraščene postave in plemenitega obraza. Resne in žive nekoliko črne oči so mu očarujoče sijale izpod vedrega čela, da ga je moral vsakdo rad imeti, kdor je z njim govoril. Resno je šel pred svojim društvom, kajti bil je predsednik društva svetega Alojzija, dečki so si ga sami pri zadnjih volitvah izvolili, da jih bo "vodil". Ni se ozrl nikamor. Šel je možato, da si opazil, kako se zaveda resnosti trenutka, pa tudi resnosti svoje službe.

Navdušeno je govoril Father Frančišek starišem na srce, ko je nagovoril dečke in deklice neposredno pred svetim obhajilom. Z vsjo močjo svoje zgovorne besede je kazal starišem te nedolžne dečke in deklice, ki naj prav kar, nekateri prvič, drugi pa slovesno sprejmo v svoje srce Gospoda, Onega, ki je tolik ljubitelj nedolžnosti, ljubitelj mladine, in njih veliko srečo! "Pustite male k meni in nikdar jim ne branite!" Nobeno oko ni ostalo suho v cerkvi. In matere in katerih otročiči so bili v številu današnjih slavlencev, so delali trdne sklepe, kako bodo ubogali

in čuvali te dragocene bisere božje, da se jim ne oskrunijo, še manj da se jim ne izgube, da jih jim svet ne ukrade.

Lepo in pobožno so pristopali drug za drugim, po dva in dva k oltarju in so sprejemali ginjeni sveto Hostijo, Jezusa iz rok svojega ljubljenega duhovnega očeta, Fathra Frančiška. Takoj za njimi so se pa razvrstili očetje in matere teh presrečnih otrok, ki so enako današnji dan hoteli skupaj s svojim otrokom priti k Jezusu. Kako naj bi pač imel Gospod Jezus dopadajenje nad otrokom, ako bi mu ga lastni stariši ne pripeljali?

Samo en deček ni imel nikogar, ki bi ga bil predstavil Gospodu Jezusu. In to je bil mali Charley, Karol, katerega smo videli na čelu dečkov slovesno-obhajancev korakati z banderom društva v roki, kot predsednika društva dečkov svetega Alojzija. Sam je bil danes v cerkvi. Ne mama, na ateja ni bilo niti danes v cerkev. Ata sploh v cerkev ni več hodil, mama pa ni "imela časa", kakor se je mu izgovarjala. Le morda dvakrat ali trikrat na leto je prišla. Tako je Charley prišel danes sam v cerkev. In ko je šel po cerkvi na čelu svojega društva, je deček čutil, britko čutil, da je sam. Kako bi ga bilo veselilo, ko bi si mogel misliti, da ga mama in ata gledata v klopi, da z njim molita. O, kako srečnega bi se bil čutil, ko bi bil še celo vedel, da bosta danes tudi njegov ata, njegova mama pristopila z njim k mizi Gospodovi kakor drugi stariši. Saj otrok ni srečen, če ni srečna ž njim tudi mama, če ni srečen ž njim tudi ata. Njegova sreča je popolna samo ž njima. Ako si pazil na njegov lepi obraz, si gotovo opazil, kako se je od časa do časa njegova sreča, katera mu je odsevala iz čiste duše in čistega srca, zatemnjevala, kakor se zatemni spomladansko obnebje, ko ga preprežejo oblaki. Res je bila ta senca ža-

losti samo trenutna, kajti takoj je zopet zažarela sreča veselega srca, vendar, deček jo je čutil. Vsi drugi so že sprejeli sveto objajilo. Tako je prišla vrsta tudi nanj, ki je šel kot zadnji, kajti preje je skrbel za to, da so vsi dečki lepo v redu pristopali, kakor jih je naučil Father Frančišek prejšni dan. O, kako mu je zažarelo srce veselja! Toda, ko je pokleknil pred svojega ljubljenega duhovnika, ki ga je čakal s kelihom v roki, opazil si hitro spremembo na obrazu gorečega duhovnika. Poteze obraza so se mu stemnile in videl si v teh potezah zapisano globoko žalost. Ali ni morda imel rad duhovnik tega blagega dečka? Ali ga je kaj užalil, da so mu žalostne poteze tako naenkrat spremenile preje tako srečen in veseli obraz? Nikakor! Nekaj družega je bilo, kar je povzročilo to spremembo na duhovnikovem obrazu še bolj pa v duhovnikovem srcu? Ravno isto, kar je motilo tudi Charleyu popolno srečo njegovega najlepšega dneva — njegovi stariši!

Father Frančišek je poznal svojo župnijo prav dobro. Poznal je tudi jako dobro žalostne razmere Charleyeve družine. Koliko si je že prizadejal, koliko je že molil, da bi bil izmolil milost zlasti njegovemu očetu, da bi drugače živel, pa je bilo vse zastonj. Charleyev oče je bil sicer prijazen z duhovnikom. Ni ga sovražil, kakor je sovražil druge duhovnike, vendar, da bi bil šel v cerkev? Ne! Za to ga pa Father Frančišek ni mogel pridobiti. "Saj ne branim fantu!" je rekal pri takih prilikah duhovniku, ki ga je svaril in opominjal na nevarnost, da morda kmalu tudi deček ne bo hotel iti. "Jaz mu dam popolnoma prosto. Ako od v cerkev, le naj hodi! Ko pa odrastel naj se pa sam odloči, za kar se bo hotel". To je bilo vse, kar je mogel spraviti iz njega duhovnik.

Charleyev oče je bil eden izmed onih naših rojakov, ki so prišli sem

v Ameriko ne dovolj poučeni v svoji sveti veri. Polovičarski poduk domačih šol v stari domovini je imel tudi pri njem britke posledice. Le prehitro je padel kot žrtva zabavljanja in dvoma proti veri. Razni agentje slabega časopisja, ki so prihajali k njemu in mu ponujali svoje liste, so mu vcepljali dvom za dvomom v njegovo srce. Stavljali so mu razna vprašanja, na katere pa doma ni nikdar čul odgovora, na katera mu niso nikdar doma niti skušali dati odgovora, kajti niso mislili, da bodo kedaj Slovenci prišli v dotiko z raznimi verskimi ločinkami ali sektami. "Ako je naša katoliška vera prava, kaj pa je z luteransko? Kaj pa je z episkopalno? Ali ne vidiš, da tukaj ti lepše žive, kakor pa mi, ki smo bili katoliško vzgojeni?" mu je rekel neki teh agentov. "Vidiš, in vsi ti trdijo, da imajo tudi pravo vero, da je samo njih vera prava!" Konec vseh teh pogovorov je bil vedno: "Ali se ti ne zdi, da je vse to sam f . . . business?"

V naselbini takrat niso imeli slovenskega duhovnika, ki bi jih bil branil pred temi volkovi duš in jih nedeljo za nedeljo podučeval in jim spodbijal vse te dvome, in tako je on, kakor drugih tisoč in tisoč, počasi omrznilo v veri in slednjič popolnoma otrpnilo in odpadlo.

Vendar pa bi vse še bilo dobro. Oče Jezernik, tako se je pisal Charleyeva družina, bi ne bil morda odpadel tako hitro od vere, ko bi bil imel nekoliko boljšo ženo. Saj najdemo tudi po takih naselbinah prave bisere katoliških družin, ki so vzgledne samo slovenskim družinam, temveč tudi raznim drugorodnim v vstnem in natančnem spolnovanju verskih dolžnosti, še bolj pa v njih lepem in pristnem krščanskem življenju. Toda Mrs. Jezernik je bila že od narave jako površna ženska. Doma je bila iz mesta, kjer niso bili posebno versko goreči. Tako je potem ona prva obrnila svoj hrbet

cerkvi in Bogu, dasi ne tako naravnost, kajti žensko srce čuti že po svoji naravi potrebo vere vsaj v križih in težavah, ko nikjer drugje ne najde več tolažbe.

"Kako naj hodim v cerkev, ko imam pa toliko dela?" je odgovarjala Fathru Francišku, ko jih je obiskoval in jo nagovarjal, naj bi hodila v cerkev. "Saj rada grem, če le morem!" Veliko let je se šla tudi po enkrat, za velikonoč k svetim zakramentom. To pa le bolj radi tega, ker se ji je zdelo že nekoliko preveč sramotno, ko bi bila še to opustila. K maši je šla zato samo na velikonoč, božič, in pa na kak pogreb. Imeli so tudi vedno več "bordarjev" v hiši, da so lahko od najemnine živeli.

Kar je mož prihranil, so večinoma dejali na stran. — Kjer so pa bordarji v hiši in je gospodinja mlačna, tam pa vemo, kako se hodi v cerkev, kako se moli in kakšno življenje je tam. Tam morajo biti preskrbljeni "bordarji", "kokoši", vsa živada, vse in vsi, za drugo pa ni časa. Da bi bilo kaj časa za Boga? za dušo? . . . "kje sem pa v stanu, ko imam pa toliko dela! — Saj bi šla rada!" take izgovore navadno čujete od te vrste gospodinj. Seveda, kjer ni volje, ni časa, ni možnosti, se ne more, je toliko dela, je sto in sto vzrokov, da se res ne more!

Charley je bil sicer sin edinec družine in sta ga oba roditelja imela rada, kakor le stariši morejo imeti radi svoje dete. Še preveč sta ga rada imela. Vendar pa je bil deček sam po naravi silno blage in plemenite narave, navdušen za vse lepo in dobro. Ko je prišel v naselbino Father Francišek, ni bilo dolgo, ko sta se seznanila in postala sta največja prijatelja. Seznanila sta se na pošti, kjer sta se sešla večkrat ko sta skupaj prišla vsak v svojo "box-o" po pisma. Jezernikovi in Father Francišek so imeli namreč poštno "box-o" ravno drug

poleg drugega. Duhovniku se je deček takoj priljubil in se je začel zanimati zanj. In ko je zvedel, kako žalostne so razmere, v katerih živi, ga je še raje imel in še bolj skušal k sebi prekleniti, da bi tako mogel slabe vtise doma nadomestiti s svojimi, dobrimi in s svojo skrbjo nadomestiti domačo pomanjkljivo vzgojo. Ko je ustanovil šolo, je sicer s težavo dosegel, da so ga stariši pustili v katoliško šolo, vendar ker je deček tako rad šel in tako prosil, in ker sta ljubila svojega edinca, mu seveda tudi te prošnje nista mogla odreči. Tako je prišel Charley v katoliško šolo in pod neposredni vpliv dobrega in gorečega duhovnika in dobrih sester učiteljic. Tako je bilo pa mogoče, da je velika skrb teh njegovih drugih vzgojiteljev imela tolik vpliv, da je ostal v kljub slabim razmeram doma tako plemenit, nepokvarjen in dober deček.

Danes, ko pristopa Charley k slovesnemu svetemu obhajilu, končuje tudi svojo vsakdanjo šolo v župnijski katoliški šoli. Končal je z izvrstnim vspehom osmi razred in danes zvečer pri graduiranju bo dobil prvi "prize", prvo nagrado pridnosti s svojo "diplomo", ki mu bo odpirala vstop v višje šole ali pa do boljših služb, ako ne bo več šel naprej v šolo. Vendar Father Francišek je pregovoril stariše, da ga ne bodo dali takoj na delo, da mu oče ni kupil že takoj včeraj "majnarske" obleke in kape z lampico na čelu za "majnco", kakor je sicer hotel in tudi nameraval, temveč se je dal pogovoriti, zlasti, ko je deček prosil, da bi mu dovolil, vstopiti v trgovski oddelek v višje šole. Vendar pa nikakor ni mogel doseči, da bi se bil dal oče pogovoriti, da bi dovolil sinu vstop v katoliško višjo šolo.

"Čemu' bom se učil v katoliški višji šoli dražje plačnino, ko se pa v publični vse isto lahko nauči zastonj? Naka! Za to me pa ne bo-

ste pridobili. To bi se reklo denar proč metati", se je kregal.

Vse to je imel duhovnik pred svojimi očmi, ko se mu je približal slednjič tudi njegov ljubljenec, blagi Charley s sklenjenima rokama, povešenimi očmi, pa s čisto in nedolžno angeljsko dušo, da tudi njega obhaja. Kaj čuda, da je videl nankrat, v tem trenutku, samo črno prihodnjost tega blagega dečka pred seboj? Bo li deček vstrajal v dobrem? Bo premagal vse skušnjave, v katere odhaja danes izpred njega, ki ga je tako skrbno negoval in gojil, kakor bi noben še bolj skrbni vrtnar ne mogel skrbneje gojiti svoje rožice ljubljene v nežni gredici? Doma tako žalostne verske razmere! V šolo bo šel publicno . . . Prišle bo pod tuj vpliv . . . In kakor bi ga streslo. Poteze so

se duhovniku stemnile in globoka skrb in žalost se je brala na obrazu. Roka se mu je tresla, ko je vzel v svojo posvečeno roko presveto Hostijo in jo dvignil nad kelih. "Corpus Domini . . ." Zastala mu je za trenutek beseda. Glas se mu je še bolj stresel, roka je še bolj strepetala. Oči duhovnikove so se srečale nekako z očmi božjega Zveličarja v sveti Hostiji skritega. In predno se je prav zavedel, je vskipel iz dna duše globok vzdih proti tej Hostiji, ki je bil goreča, da prisrečna prošnja duhovnikova do Gospoda za — to nedolžno dušo "... custodiat . . ." O, da, Custodiat! Custodiat!!! je nehote ponovil dvakrat to prošnjo in ob enem blagoslovil s to sveto Hostijo pred njim klečečega dečka in mu jo potem položil na jezik . . ." animam tuam in vitam aeternam.

Amen!" Objednem je pa kapnila solza iz očesa duhovnikovega, ki je pričala o globokem ginjenju njegovem v tem trenutku. Je pač duhovnik tudi človek, občutljiv človek, ki tako živo čuti s človeško revo in bedo, kakor nobeno drugo srce, ki ne pozna človeške bede ravno iz te najstrašnejše in najobčutljivejše strani, kakor jo ima ravno duhovnik priliko videti dan na dan, korak za korakom.

Davno je že minula slovesnost in vse ljudstvo je že veselo odšlo domov, navdušeno od slovesnosti, katere je bilo priča, ginjeno od vtisov, katere je pri nji dobilo. Tudi Charley je bil že doma, veš vesel je pripovedoval materi, kako lepo je bilo, toda duhovnik je pa še klečal pre tabernakelnom in molil, molil . . . molil za Charleya . . .

M. Elizabeta:

NAJLEPSI.

Kar daleč žari nebes odsev,
doni Mariji slavospev;
ga poje sapica v tihem sreči,
zveni po gozdu, v zeleni seči:
Ave, ave Maria!

Ko s solničnim pogledom jasni dan
pozdravlja ob zori rosno plan,
iz tisoč kelihov pesem vstaja,
doni po širnem kraljestvu maj:
Ave, ave Maria!

In tudi takrat, ko grenko žal
izdaja pekočih solz kristal
poraja pesem se ena vedno,
ponavlja v tugi srce jo bedno:
Ave, ave Maria!

Pečlar Joe.

Po resnični dogodbi napisal K.

Joe je bil star pečlar. Ni bil sicer tako star po letih, kakor je bil star po mladosti. Bil je kakor navadno pravimo star fant.

V Ameriko je prišel pred več kakor dvajsetimi leti.

Ko je bil komaj osemnajst let star, prišel je domov v staro domovino njegov ujec, materin brat, ki je bil nekoliko let tukaj. Doma so bili precej revni in zadolženi. Ko se je to-raj stric vračal v Ameriko, vzbudila se je tudi Jožku želja, da bi šel poskusit svojo srečo v Ameriko.

Mati mu je zelo branila. Vendar, ko je obetal, da bo pridno delal in še bolj pridno varčeval in pošiljal domov, da se izkopljejo iz dolga, takoj pa ko bo dolg plačan, da bo sam gotovo prišel domov in prevzel domačijo, se je mati udala in mu dovolila.

Žanjkarica je bila vzor slovenske matere. Jožek je bil v svojem osemnajstem letu nepokvarjen in pošten fant, kakor jih je bilo malo v fari. Posebno ga je pa mati naučila ljubiti Marijo. Ni minilo večera, da bi pri Zanjkarjevih ne bili zmolili vsaj dela svetega rožnega venca. V početnem težkem delu, ko so pozno večer še le prišli k molitvi, so vendar poklekli in odmolili svojo večerno molitev.

Ko je odhajal Jožek v Ameriko, šli so vsi trije, oče, mati in Jožek na Brezje. Tu pred Marijo so se poslovili.

“Jožek, tega, kar sem te naučila v tvoji mladosti, nikar v tujini ne pozabi!” mu je mati s tresočim glasom govorila. “Kakor čujem, v Ameriki Slovenci tako radi pozabljajo na svojo vero! Jožek, nikar jih ne poslušaj! Nikar ne pojdi za njimi! Pojdi v naselbino, kjer je slovenska cerkev in pridno hodi k sveti maši in k svetim zakramentom, ka-

kor sem te naučila do sedaj! Jožek, Marije ne pozabi, pa Marija tebe ne bo!”

To so bile zadnje besede dobre matere. In jokaje sta se objela, ljubeča mati in ljubeči sin. Srce se je pa obema trgalo pri tej ločitvi. Zdelo se je, kakor da bi oba slutila, da se v tem življenju ne bosta več videla.

Jožek je odšel s stricem v Ameriko, mati in oče pa domov.

* * *

Nekako tri leta po tem dogodku so pretekla.

Iz prejšnjega Jožka je postal ameriški Joe (Žov). S stricem sta se nastanila v mali slovenski naselbini v Montani, kjer je stric že preje delal. Mestece je bilo malo, brez cerkve. Kakih dvajset mil daleč je bila župnija. Vsaki drugi mesec tretjo nedeljo je prihajal katoliški duhovnik v naselbino, da je opravil službo božjo v neki plesni dvorani.

Joe se je v začetku jako težko privadil tega novega življenja. Pridno je delal in še bolj pridno varčeval, da bi bil prej ko preje mogel proč iz tega kraja kam drugam, kjer bi bila tudi slovenska cerkev. To, kar mu je mati globoko vsadila v srce, se pač ni dalo tako hitro izrjavati. Pridno je pošiljal domov svoje prihranke, tako, da so doma že skoraj ves dolg odplačali. To ga je držalo v tej naselbini, kajti izvedel je, da se drugje ne zasluži tako dobro, vsaj toliko ne, kakor tukaj.

“Še eno leto bom ostal tukaj”, je dejal svojemu prijatelju, “potem grem pa itak domov. Dolg bo že v nekoliko mesecih izplačan. V enem letu bom še nekoliko prihranil, da bom prinesel nekaj čistega na rokah, za začetek, potem pa domov”.

Mati mu je pisala, kako se veseli

dneva, ko ga bode zopet videla. Tudi Joe se je veselil tega dne.

Ni bil sicer več stari prejšni Jožek. Razmere, v katerih je živel, niso ostale brez vpliva tudi nanj in na njegove srce. Ker je komaj vsaki drugi mesec bil pri sveti maši, pa še takrat samo v dvorani, kjer je večkrat še v soboto večer plesal, se mu je njegovo srce ohladilo. Nič več mu ni bilo dosti za mašo.

V tem pa je dobil od doma prežalostno sporočilo, ki je imelo velik vpliv na njegovo srce in na njegovo celo življenje.

“Ljubi sin, sporočam ti žalostno vest, da so na smrt mati zboleli”. Ne vemo, kako bo! Bodi pripravljen na najhujše sporočilo!” mu je pisal oče. Kakor strela iz jasnega neba ga je zadelo to pismo, kajti ljubezen do matere je še ohranil neskaljeno.

“O, saj vem, da so že mrtvi!” je rekel jokaje svojemu prijatelju, kateremu je pokazal pismo. “Hočejo me samo pripraviti na najžalostnejše sporočilo, da so že mrtvi”.

In tako je tudi res bilo. Komaj dober teden za tem je že prišlo drugo pismo: “Jožek, mati so umrli! Ni jih več! Predno so umrli so pa naročali naj ti pišemo, kako te ljubijo in da v smrti mislijo na te! Marije ne pozabi, pa Marija tebe ne bo!” . . .

Kakor bi bil nekoliko zmešan, tako se je vedel blagi mladenič nekoliko dni. Ta strašen udarec ga je popolnoma potrl. V svoji mladeniški nepokvarjenosti je pač ohranil v svojem srcu še eno cvetko, ki je najboljši dokaz nepokvarjenega srca — ljubezen do matere.

Domov ni več veliko pisal. Očeta je imel namreč sicer rad, vendar ne toliko, kakor mater. Zato ga tudi ni kar nič vleklo domov, kakor

ga je preje. "Sedaj pa ne bom šel še tako hitro domov", je sklenil, da si mu je oče pisal, naj bi sedaj kmalu prišel, ker treba za gospodarstvo poskrbeti. "Preveč žalostno boče doma", si je mislil. "Bom pa ostal še nekaj let, da si še več prihranim".

Toda nekako pol leta po smrti matere pa mu piše oče, da sam ne more ostati na domu, da ne zmaga dela. Zato mu ne kaže drugače, kakor da se še enkrat oženi. In kmalu za tem je dobil pa že sporočilo, da se je oče res drugič poročil.

To je pa vzelo Joe-u popolnoma vse veselje vrniti se še kedaj domov.

"Kaj naj počnem doma sedaj?— Tuja žena gospodinji! Jaz bi bil samo hlapec! Ne, sedaj pa ne grem domov!"

In res ni šel.

Vse to je pa spremenilo Joe-a popolnoma. Kakor bi bil zgubil podlago, tako se mu je zdelo. Nič več ni imel pravega veselja do dela, pa tudi ne več pravega veselja do varčevanja.

"Kaj bom varčeval? Komu pa?" Sebi bom že še zaslužil, domov pa itak ne pošljem nič več! Naj pošiljam, da se bodo tuji ljudje gostili za moje žulje? Tega pa že ne!"

Človek je že tak, da potrebuje za svoje pošteno življenje, ako hoče lepo in moralno živeti vedno oporo, ki ga krepi v viharjih skušnjav. — Imeti mora pred seboj vedno kak ideal, za katerim stremi, ki ga drži kvišku, da ki ga vleče višje in višje. Ako pa enkrat ta ideal, ta vzor pade, potem je pa človek v nevarnosti, da se zgubi, da izgubi ravnotežje in se strmoglavi v moralni prepad.

Človek je pač kakor hribolazec, ki pleza na visoko goro skozi strme prepade. Dokler ima uprte oči v vrh gore, kamor ga vleče srce, in ne vidi strmine in krepko gre naprej, vedno višje in višje. Ko pa enkrat začne motriti globine na obeh straneh pota, se mu pa kaj lah-

ko zvrtil v glavi, zgubi ravnotežje in se strmoglavi v prepad.

Verski ideal poštenega katoliškega življenja, katerega mu je pokazala dobra mati, pomoč milosti božje, v katero je zaupal, na eni strani na drugi strani pa ljubezen do matere, sta ga do sedaj podpirala, da je vsa leta vstrajal v poštenem življenju. Več kot štiri leta je živel v tej naselbini, malo hodil v cerkev, pri svetih zakramentih pa ni bil cela štiri leta, od kar je odšel od doma. Vendar pa je ostal pošten fant. Ni bil sicer več tako pobožen kakor nekdanj, vendar bil je dober. Goreče je molil še vedno vsaki večer sveti rožni venec, kakor je bil doma navajen. Ko je legal spat, ni bilo večera, da bi ne bil preje pokleknil k postelji in ne opravil svoje večerne molitve. Tovariši so se mu sicer večkrat posmehovali. Toda prav nič ga to ni motilo.

Toda sedaj je pa zgubil Joe ravnotežje svojega življenja. Mati mu je umrla. Tiste lepe sanje, kako se bo kmalu vrnil domov in doma začel novo življenje pri materi, kjer se bo oženil in začel ono lepo življenje, kakoršnega je pustil doma, ko je odšel v Ameriko, so se razblinile! Mati leži v grobu. Na domu gospodinji tuja ženska. Kam naj gre!

Tako je padel ta vzor njegovega življenja.

Verski ideal? Ta je pa tudi precej otemnil. Milosti božje ni imel več toliko, ker ni hodil k svetim zakramentom. Tako je bil tudi ta cilj omračen, da ga ni več videl tako jasno pred seboj, kakor preje. Kaj čuda, da je pri vsem tem ubogi Joe začel gledati proti dolini, proti posvetnemu življenju, proti uživanju, kakoršnega je videl vse okrog sebe. Kaj čuda pa tudi, da se je Joe-u zvrtilo v glavi, v njegovem življenju in se je strmoglavil za svojimi drugimi tovariši v globino slabega življenja.

Da, v nekoliko letih je bil Joe popolnoma drugi. Kdor ga je poznal preje, pa sedaj, ta se je čudil. Ven-

dar pa, kdor pozna življenje naših ameriških Slovencev, se temu ni čudil, ker je pač to nekaj vsakdanjega.

Začel je naročati slabe časopise, katere je pridno prebiral. Stopil je v narodno društvo. Pridružil se je svojim tovarišem. Pridno začel hoditi po salonih. Sploh začel je živeti, kakor pač žive v veliki večini vsi enaki njegovi tovariši. Nič več ni mislil, da bi se preselil v kak kraj, kjer je slovenska cerkev, saj je cerkev popolnoma nepotrebna stvar na svetu. Da, nasprotno, ko so nekateri tovariši njegovi šli v šume med gozdarje, pridružil se jim je tudi Joe in tudi on odšel v gozde, še dalj od cerkve.

Kako žive gozdarji, ve samo oni, kdor je sam skusil to življenje. Joe ni živel drugače. V "kempi" je imel sicer svojo "sobo", ako se sme imenovati luknja, kjer je živel, "soba". Drugače je pa živel in delal kakor so vsi drugi.

Vendar eno mu je pa ostalo tudi tukaj v gozdu: Materino sliko je nosil seboj in si jo pribil na steno pri postelji in sliko Matere Božje z Brezij, katero je mu je kupila mati, ko sta se poslovila na Brezjah.

Ko je zvečer legal spat, če ni bil posebno pijan, je vedno videl sliko materino in sliko Marijino in spomnil se je svoje matere in vedno je zmolil vsaj eno "Češčena Marijo".

"Vera je humbug", je govoril svojim prijateljem, posebno ko je bil nekoliko vinjen. "Vendar vsaki večer pa kar še zmolim "Češčena Marija" v čast Materi božji, ne toliko v čast Mariji, temveč zato, ker sem materi tako obljubil".

* * *

Dolga leta so pretekla, od kar se je Joe preselil v šumo. Leta so tekla z naglico, da jih je Joe komaj sproti štel. Posebno še, ko je precej teh dni preživel v pijanosti, zlasti sobot in nedelj in dostikrat še pondelkov. Tako je skrajšal svoje tedne povprečno za tri dni, in tako je bilo pa tudi leto potem krajše za toliko, oziroma ga je precej mi-

nulo, ko on niti vedel ni zato.

Zaslужil je veliko, vendar vse je šlo sproti.

Očetu ni več pisal. Ko je odšel v šumo, mu ni več naslova poslal, da oče sploh ni vedel, kje je.

V tem se je pa Joe tudi postaral, da je postal iz mladega fanta star fant in pa tudi star "pečlar", vese-ljaček, in lahkoživček, ki je živel sa-mo od danes do jutri in samo za da-nes. Na jutri ni mislil.

Vsa ta leta je pa vestno držal svo-jo obljubo materi in vestno ohranil malo pobožnost do Marije. Pri spo-vedj pa še niti enkrat ni bil, kar je bil v Ameriki.

Bil je že nekako blizu štirideset let star. Bilo je pa na velikanočno nedeljo, ko so se v "kempi" fantje zabavali kakor vsako drugo nedeljo pri pivu, vinu in drugih pijačah, katere so jim "kompanija" in "Bor-ding bas" veliko navozili v hribe. Tudi harmonika je škripala, da so se kar iskre kresale. Fantje so ple-sali in plesali, oziroma skakali in noreli kakor bi bili nori, posebno ko se ga enkrat dobili pod kapo. Rav-no sredi najlepše zabave so pa bili, nekako sredi popoldne, ko se naen-krat zemlja strese in nekaj se straš-no za sveti. Toda predno so pijani in napolj pijani "purši" vedeli, kaj se je prazprav zgodilo, ležali so že vsi popolnoma omamljeni na tleh.

Za trenutek je bilo vse tiho na okrog? Kakor bi bili v trenutku vsi pomrli, se ležali kakor snopje raztreseni daleč naokrog po gozdu. Počasi so se pa nekateri začeli zave-dati in začeli prestrašeni gledati o-krog kaj se je zgodilo. Seveda so bili takoj vsi popolnoma trezni. — Kempe ni bilo nikjer več. Vsa ve-lika baraka je bila razdejana.

Posamezni kosci so bili razmetani daleč na okrog in vsi so goreli.

Kaj je bilo? Kakor so pozneje iz-vedeli, se je iz neznanega uzroka zažgal dinamit, katerega so imeli blizu kempe v zemlji zakopanega za razstreljevanje dreves, in se razpo-čil s strašnim pokom. Razbil je vsi

barako in kemparje je razmetalo okrog kakor snope.

Trije so bili na mestu mrtvi. Ve-lika večina jih je bila pa ranjenih več ali manj. Med ranjenimi je bil tudi Joe. Po več urah se mogli še le sporočiti v mesto o nesreči, ki se je zgodila v gozdu. S posebnim v'akom so prišli zdravniki in zdrav-niška pomoč. Mrtve in ranjene so odpeljali v mesto. One, ki niso bi-li težko ranjeni, pa v bližnjo kempo.

Joe je bil nevarno ranjen. Dolgo časa je visel v bolnišnici med smrtjo in življenjem. Slednjič je prema-gala močna narava in obrnilo se mu je na bolje.

* * *

Bolnišnica je bila katoliška bol-nišnica svetega Jožefa, kjer se streg-le sestre Sv. Jožefa.

Prišel je mesec maj. Kakor vsako leto so ga tudi letošnje leto v bol-niški kapeli prav slovesno prazno-vali. Vsaki večer so se zbrali okrog Marijinega oltarja vse sestre in vsi bolniki, ki so le nekoliko mogli v ka-pelo. Duhovnik je vsaki večer čital iz knjige.

Ko je bil Joe nekoliko boljši, po-vabile so sestre tudi njega, da bi šel k šmarnicam. Nekako težko mu je bilo v začetku. Toliko časa že ni bil več v cerkvi. Odtujil se je popol-noma vsemu, kar je božjega.

Vendar, ko je čul iz kapelice org-lje in lepo petje, premagal se je ne-ki večer in se peljal tja na svojem vožičku, na katerem je presedel sko-raj celi dan. Šel je potem vsaki večer.

Prav v tistem času je pa prišel slovenski misijonar v kraj in imel v

cerkvi pobožnosti za Slovence, da bi opravili svojo velikanočno spo-ved.

Zvedel je tudi o Joe-u v bolnišni-ci in prišel ga je obiskat.

"Ali bi ne bilo dobro, ko bi se tudi vi spovedali?", ga je ljubeznji-vo nagovoril.

"O, Gospod, kako sem vesel, da ste prišli! Kako sem že hrepenel, da bi mogel zopet enkrat opraviti do-bro spoved. Dvajset let je že, od kar sem bil zadnjič. To ni nič, ta-ko življenje! kakoršnega sem imel do sedaj!" je govoril duhovniku.— "Ko sem te večere, od kar hodim k šmarnicam, molil zopet enkrat v cer-kvi, spomnil sem se na svojo sreč-no mladost, na svojo dobro mater, posebno pa na Marijo, katero sem tako rad imel v svojih prejšnjih letih. Zjokal sem se sam nad seboj. Te-daj sem pa sklenil, da hočem začeti novo življenje. Prepričan sem, da me je samo Marija varovala, da nisem pri razstrelbi v gozdu izgubil življenja. In če bi ga bil, kaj bi bi-lo sedaj z menoj? Ne, tako ne sme več dalje. Gospod, prosim, spovej-te me!"

In Joe je opravil po dvajsetih let-tih zopet enkrat dobro in skesano spoved. S solzami v očeh je polju-bil misijonarju roko in se mu pri-srčno zahvalil.

Danes je Joe zopet zdrav. Toda to ni več stari "pečlar" iz šume, kakoršnega je srečala strašna smrt. To je nov, ali bolje recimo, to je zopet nekdanji stari Jožek kajti popolnoma je spremenil svoje življe-nje.

Ustanovil se je v mestu, kjer je slovenska cerkev. Poiskal si je po-šteno žensko, s katero sta se pred kratkem poročila. Vzгляд dobrega moža je!

Vsakemu pa pripoveduje, kako je preje kot "pečlar" slabo živel, ko se je še "pečlar" po šumi in kako so ga šmarnice v bolnišnici svetega Jože-fa spremenile in samo njim se ima zahvaliti, da je spoznal svojo zmo-to in se "spreobrnil".

TVOJ NEDELJSKI TOVARIS.

Piše Rev. J. C. Smoley.

PRAZNIK PRESV. TROJICE.

Učite vse narode in jih krščujte v imenu Očeta in Sina in sv. Duha. Mat. 28, 19.

“Učite vse narode in jih krščujte v imenu Očeta in Sina in sv. Duha”. Tako je naročil Kristus svojim apostolom pred svojim vnebohodom.

Tudi mi smo bili krščeni v imenu Najsvetejše Trojice; tudi mi smo postali kristjani. Toda jedne stvari ne pozabimo: Nismo postali kristjani samo po imenu, pri sv. krstu nismo prejeli samo imena “kristjan”, pri sv. krstu smo vzeli na se tudi razne dolžnosti. In o teh dolžnostih hočemo danes govoriti, ker kristjan le prerad pozabi na nje. Te dolžnosti so:

- 1.—da spoznavamo svojo vero, in
- 2.—da po nji živimo.

Svojo vero moramo spoznavati.

Kdor bo mene zatajil pred ljudmi, pravi Kristus, zatajil ga bom tudi jaz pred Očetom, ki je v nebesih.

Mnogo jih je, ki so v srcu kristjani; imajo sicer vero, molijo, se tudi raznih pobožnosti skrivaj udeležujejo. Toda javno nočejo vere spoznavati, se je sramujejo; se boje: Češ, kaj bodo pa drugi rekli! Imeli me bodo za farskega podrepnika! V javnosti zatajujejo Kristusa. Taki niso vredni, taki ne zaslužijo, da bi jih imenovali kristjane. Koga se pač sramujejo? Svojega Izveličarja Jezusa Kristusa.— Takim ljudem vera ne pomaga nič; zatajili so Kristusa pred ljudmi in On jih bo zatajil pred svojim Očetom.

Res je dandanes težavno tu in tam, ker brezverci so neštevilni, ki sramote vse, kar je katoliškega, ki se norčujejo iz pobožnih kristjanov in jih celo preganjajo. Toda ne brigajmo se za posmehovanje brezvercev. Naša slava, naš ponos je edino le Jezus Kristus.

Zasmehovanje, katero moramo vsi pripremati radi vere, nam bo vedno v veliko tolažbo, ker smo bili vredni, da smo vsaj nekoliko za svojega Izveličarja trpeli.

Kako so bili veseli apostoli, ko so bili radi Izveličarja bičani, tepeni, vrženi v ječo, ko so jih radi Kristusa peljali na morišče! Kako so se veselili in radovali med najhujšimi mukami mučeniki! “Blagor vam”, je rekel Kristus, “ko vas bodo preklinjali in preganjali radi mene! radujte se in veselite se, ker vaše plačilo je obilno v nebesih”. (Mat. 5, 11-12.)

Zato vedno neustrašeno spoznavajmo svojo vero, naj se norčuje brezverski svet iz nas. V večnosti se bo enkrat pokazalo, da naša vera ni bila prazna.

Po veri moramo pa tudi živeti.

Pripoveduje se o sinu kralja Menedema, da je bil enkrat povabljen na zabavo v neko meščansko hišo. Prosil je kralja za dovoljenje, da se sme veselice udeležiti; oče mu je dal dovoljenje, toda zabičil mu je: “Lahko greš tja, toda ne pozabi, sin moj, da si kraljev sin”.

Dragi moji, ne pozabimo nikdar, da smo kristjani; obnašajmo se vedno tako, kakor se kristjanu spodobi. Kristus Gospod nam je dal sam najlepši zgled s svojim življenjem, kako se obnašajmo proti Bogu in pro-

ti bližnjemu. Učil je, da moramo v vseh stvareh spolnjevati voljo nebeškega Očeta. “Ne vsak, ki pravi: Oče, Oče! pojde v nebeško kraljestvo, marveč ta ki spolnjuje voljo mojega Očeta, ki je v nebesih, ta pojde v nebeško kraljestvo”. (Mat. 7, 21.) On sam je vedno izpolnjeval voljo svojega Očeta, bil mu je pokoren, kakor pravi sv. Pavel “do smrti, in sicer do smrti na križu”. Kristus nas je učil, kako se obnašajmo nasproti svojemu bližnjemu: “Ljubi bližnjega, kakor samega sebe”. Pri poslednji večerji še je rekel učencem: “Zgled sem vam dal, da tako storite, kakor sem jaz storil vam”. In: “Po tem vas bodo spoznali, da ste moji učenci, da se ljubite med seboj”.

Kdor ne spolnjuje Božjih zapovedi, kdor nima ljubezni do bližnjega — ta v resnici ni kristjan, on ni vreden, da bi nosil ime kristjan.

Aleksander Veliki se je dozvedel, da je v njegovi armadi vojak, kojemu je tudi Aleksander ime. Vprašal je Aleksander, kako se ta vojak sicer obnaša, in ko so mu rekli, da je len, strahopetnež, vdan vsakovrstnim strastem, poklical ga je pred sebe in mu rekel: “Ali odloži svoje ime, ali pa se obnašaj tako, kakor se za Aleksandra spodobi!”

Tako bi lahko rekli vsakemu kristjanu, ki ne živi po veri: Ali odloži ime kristjana, ime katoličana, ali pa se obnašaj in živi tako, kakor se za katoličana spodobi!

Vero spoznavajmo; po veri pa tudi živimo! V imenu presv. Trojice smo bili krščeni in postali kristjani; daj Bog, da bomo v imenu presv. Trojice dosegli tudi večno zveličanje. Amen.

DRUGA NEDELJA PO BIN-KOŠTIH.

Povem pa vam, da nobeden tistih mož, ki so bili povabljeni, ne bo okusil moje večerje. —Luk. 14, 24.

Neki človek je napravil veliko večerjo in jih je veliko povabil. Ob uri večerje je poslal svojega služabnika, povedat povabljenim, naj pridejo, ker je že vse pripravljeno. A nobeden ni hotel priti, vsi so se priče izgovarjali. Razsrdil se je radi tega gospodar in rekel: "Povem vam pa, da nobeden tistih mož, ki so bili povabljeni, ne bo okusil moje večerje".

Ta človek, ki je napravil večerjo, je Bog; večerja je nebeška blaženost, povabljeni gostje smo mi. Vsi smo vstvarjeni za nebesa, toda vsi ne pridejo v nebesa, kakor pravi Kristus Gospod: "Ozka so vrata in tesna je pot, katera pelje v življenje, in malo jih je, ki jo najdejo". (Mat. 7, 14.)

Kako to, da vsi ljudje ne pridejo v nebesa? Zato, ker nočejo, kakor niso hoteli povabljeni v današnjem evangeliju. In ker nočejo v nebesa, kaj jim preostaja? Nič drugega ko peklo. "Nobeden izmed teh, ki so bili povabljeni, ne bo okusil moje večerje".

Brezverci taje peklo; norčujejo se iz vere v peklo, trdijo, da ni pekla.

Premišlujmo danes o vprašanju: "Ali je peklo?"

Kaj nam pove naš razum na to vprašanje?

Razum nam pravi, da je peklo, da mora biti v večnosti peklo. Zakaj? Mislimo si dva moža, ki sta ravno kar umrla. Jeden je živel pobožno, delal dobra dela: mnogo molil, lačne nasičeval, žejne napajal, nage oblačil, bolnike obiskoval, srečno — sveto umrl. Drugi je bil brezbožnež. Norčeval se iz vsega, kar je svetega, goljufal bližnjega, kradel mu dobro ime in čast, umrl proklinjač Boga, sebe in celi svet. Kaj

mislite, ali je mogoče, da bi v večnosti prišla oba v eni in isti kraj, v nebesa? Taki misli se protivi že naš razum.

Ob času francoske revolucije, v kateri je bilo mnogo duhovnov umorjenih, ker niso hoteli zatajiti verer, je bil med obsojenci tudi župnik mesta Lyon. "Verješ, da je peklo?" so ga vprašali revolucionarji. "Kako bi ne verjel", je bil miren odgovor, "ko vidim vaše hudobije in grozete. Ako bi bil preje kedaj dvomil o peklu, sedaj bi moral verjeti, da je peklo".

Da, prijatelji, razum nam pravi: Peklo mora biti! Mora biti v večnosti, kraj, kjer bodo brezbožneži prejeli svoje plačilo.

Vprašajmo pa tudi Božje razodetje, odprimo sv. pismo! Najdemo li v njem kak nauk o peklu? Da, najdemo ga; sv. pismo nam jasno pove, da je peklo.

Navesti vam hočem nekaj izrekov Gospodovih. Kristus je razlagal priliko o ljuliki in pšenici, rekel je, da bodo ljuliko zbrali in zažgali; "tako", je dostavil, "bo ob koncu sveta. Sin človekov bo poslal svoje angelje, in bodo pobrali iz njegovega kralstva vse pohujšanje in tiste, ki delajo krivico in jih bodo vrgli v ognjeno peč". (Mat. 13, 40-42.) Pod ognjeno pečjo razumel je Kristus Gospod peklo. — Drugoč je govoril Gospod o poslednji sodbi, o kazni hudobnežev: "Poberite se izpred mene, prokleti, v večni ogenj, ki je pripravljen hudiču in njegovim angelom". (Mat. 25, 41.) Pod večnim ognjem razumemo peklo.

V neki družbi norčeval se je "svobodomislec" z vere v peklo. "Jaz ne verjem v peklo, ker bi se to protivilo Božji ljubezni in Božjemu usmiljenju". Na to ga je vprašal drugi: "Verješ v Jezusa Kristusa?" "Verjem", je bil odgovor. "Povej mi toraj, čemu je prišel potem Kristus na svet, čemu trpel in umrl za nas, ko bi na večnosti ne bilo pekla?" In svobodomislec je umol-

knil.

Božja ljubezen, Božje usmiljenje, pravijo, se protivi peklu. Je li to res? Ne! Zakaj? Kdo, vprašam, pa zavrže človeka v peklo? Bog? Ne — človek sam silí v peklo. "Bog hoče", pravi apostol Pavel, "da bi se vsi ljudje zveličali" (1. Tim. 2, 4.) "Pridite k meni vsi", pravi Kristus, "in jaz vas bom poživil". (Mat. 11, 28.) Bog noče, da bi bil kdo pogubljen: "Nočem smrti grešnika", pravi po preroku Ezehielu, "ampak da se brezbožnež vrne od svoje ceste in živi". (33, 11.) Bog daje človeku premnoge milosti, da bi mogel priti v nebesa. Ako je kdo zavržen v peklo, zavrgel se je sam, sam si je izbral peklo.

Nikdo še ni prišel iz pekla, oporekajo drugi, da bi nam potrdil, da je res peklo. Toraj ne verjem v peklo.

Res, nikdo še ni prišel iz pekla. To čudno lastnost ima peklo: Vhod ima, izhoda pa nima.

Vendar, dragi moji, en je prišel iz večnosti, ki nam je povedal, da je peklo; to je sam Sin Božji. Slišali ste zgoraj nekaj izrekov Gospodovih o peklu; omenim sedaj še dogodek, ki ga je Kristus o priliki sam povedal množicam: "Bil pa je nek bogat mož, ki se je oblačil v škrlat in tančico in se je vsak dan sijajno gostil. In bil je neki berač, po imenu Lazar, ki je ležal pred njegovimi vratmi poln tvarov, želeč nasiti se z drobtinami, ki so padale z bogatinove mize, in nihče mu jih ni dajal; temveč tudi psi so prihajali in so lizali njegove rane. Prigodilo pa se je, da je umrl berač, in so ga angeli nesli v Abrahamovo naročje. Umrl pa je tudi bogatin in je bil pokopan v peklo. Povzdignil pa je svoje oči, ko je bil v mukah, in je videl od daleč Abrahama in Lazarja, in ga prosil, naj pomoči konec svojega prsta v vodo, da ohladi moj jezik, ker strašno trpim v tem plamenu.— In Abraham mu je rekel: Sin, pomisli, da si prejel dobro v svojem

življenju in Lazar ravno tako hudol sedaj pa se ta veseli, ti pa trpiš. In vrhu vsega je med nami in vami utrjen velik prepad, da tisti, ki hočejo od tod iti k vam, ne morejo, in tudi ne ondod sem priti. In je rekel: Prosim te torej, oče, da ga pošleš v hišo mojega očeta, imam namreč pet bratov, da jim priča, da tudi oni ne pridejo na ta kraj muk. In Abraham mu reče: Imajo Mojzesa in preroke, nje naj poslušajo! On pa je rekel: Nikar, oče Abraham; temveč če kdo izmed mrtvih

k njim pride, se bodo spokorili. Rekel pa mu je: Ako Mojzesa in prerokov ne poslušajo, tudi ne bodo verovali, čeprav kdo od mrtvih vstane". (Luk. 16, 19-31.)

Da, dragi, tudi če bi se kdo vrnil iz pekla in o peklu govoril, bi mu vendar ne verjeli, ostali bi v svoji hudobiji. Je grozno bogkletstvo, če kdo pravi: Verjel bi temu, ki bi prišel iz pekla in pričal, da je peklo, toda Sinu Božjemu, Jezusu Kristu - se ne verjamem!

Tu imate odgovor na vpra-

šanje: "Ali je peklo?" Je, to nam pravi razum, to nas uči Božje razodetje. Če pride kdo v peklo, se je sam v njega vrgel.

Zato imejmo razum! Glejte, vsi smo povabljeni k veliki večerji v nebesih, k večni blaženosti; ne izgovarjajmo se, kakor so se izgovarjali povabljeni v današnjem evangeliju, da nam ni mogoče priti v nebesa. Pot je prosta, pot je nam znana, Kristus sam nam jo je pokazal; držimo se te poti in ostanimo stanovitni do konca. Amen.

M. Elizabeta:

Slavi Te jasni majni dan
in solnce žarko blesteče,
in rož dehtecih polna plan
vse poje pesmi sreče.

MARIJI.

Kraljica maja, širni svet,
nebo in zemlja ti poje,
o, naj bo spev, ljubezni vnet
življenje celo moje.

Slavi te majni nočni mir,
pojo ti zvezd milijoni,
in čučče srebrne in zlati vir,
vse klanja tvoji se kroni.

Zahvale.

Vspodbujena po drugih, ki se javno zahvaljujejo v Ave Mariji, ker so na Marijino priprošnjo zopet zadobili ljubo zdravje, sem se tudi jaz v svoji boleznini zaupljivo na njo obrnila in bila uslišana. Tisočera ji hvala!

Ana Thomas, Calumet.

Moja hčerka Kati je bila tako bolna, da sem se resno bala za njeno življenje. V tej stiski sem se po presladkem Marijinem Srcu obrnila na presv. Srce Jezusovo, naj mi jo ohrani pri življenju, da se hočem za prejšto milost javno hyeležno izkazati. Ker nisem prosila zastonj, s tem rada spolnjam svojo obljubo.

Ivana Mešišnik, Valley, Wach.

Prisrčna hvala presv. Srcu Jezusovemu in presl. Srcu Marijinemu ter sveti materi Ani za ljubo zdravje.

Marjeta Kranjec, Evelet, Minn.

V hudi stiski sem se k Mariji obrnila za pomoč. Bila sem uslišana, S hva-

ležnim srcem izvršujem s tem obljubo, da se ji bom javno zahvalila.

Marija Konečnik,
Morgantown, Ind.

S tem se prav prisrčno zahvaljujem prečisti Devici Mariji in presvetemu Srcu Jezusovemu, ker sem bila v težki in mučni družinski zadevi uslišana.

Mrs. Frančiška Skulj,
Cleveland, O.

Za sv. maše so poslali:

Marija Medic \$1 (1), Mary Vadovič \$1 (1), Ivana Pivk \$2 (2), Marija Konečnik \$1 (1), Marija Kostelec, \$4 (4), Helena Zore \$1 (1), Ana Shute \$2 (2), Agneza Jordan \$1 (1), Neimenovana iz La Salle \$1 (1), Katarina Mešišnik \$1 (1), Andrej Zaler \$2 (2), John Michelčič \$2 (2).

V kolikor še niso bile, bodo vse opravljene po nakazanem namenu.

DAROVI ZA AVE MARIJO:

- Mrs. Frances Kužnik \$7.
- Po \$5: The Cable Co., Chicago, John Mihelič, Frank Gorenc, N. N., Chicago, Gertrude Virant, R. W.
- Mrs. Frančiška Skur \$4.
- Mrs. Marija Sebanč \$3.
- Po \$2: N. N., Chisholm, Minn., N. N., Cleveland, Katarina Kostelic, Rosi Bizjak, George Nemanič, N. N., Minn., Frank Sapovic.
- Mrs. Fancy Kocjančič \$1.03.
- Po \$1: Frank Kosten, Stefan Jeurko, Mih. Tomažič, Mary Tomažič, H. Zupančič, Marija Gospič, Ivan Stražičar, Anton Furlan, M. Jakša, Antonija Vidic, Anton Klaus, Jakob Mulec, Mr. Drachler, Marija Karlin, N. N., Cleveland, Mary Klopčič, Rosi Cimperman, Marjeta Kranjc, Cecilija ranjc.
- Po 50c: Ana Sterk, John Kljun, Katarina Andrew, Agneza Piršec.
- Ljuba Saftič 25c.

Telephone: Canal 1614

VSTANOVLJENO 1888.

A. M. KAPSA

Slovcem pripo-
ročam svojo trгови-
no z železnino.

Poštено blago —
zmerne cene.

2000-2004 Blue Island Ave., Cor. 20th St.
Chicago, Ill

Pridite in prepričajte se!

ZA NOTARSKA DELA

kakor prošnje za dobiti svoje sorodnike v Ameriko, razne kupne pogodbe, pooblastila, zaprisežene izjave in druge enake listine, se obrnite vedno na svoja rojaka in boste NAJBOLJE postreženi.

Tudi preiskujeva lastninsko pravico zemljišč tu in v domovini. Posredujeva tudi v tožbenih zadevah med strankami tu in v domovini, izdelujeva prevode na angleški jezik in obratno, tolmačiva na sodnijah in dajeva vsakovrstne navodila. Cene za delo nizke, informacije zastoj!

Pisma naslavlajte:

J. JERICH & M. ZELEZNIKAR

(SLOVENSKA NOTARJA)

v uradu "Edinost"

1849 West 22nd Street, Chicago, Ill.

SEIZ BROTHERS

Priporoča vsem slovenskim duhovnikom svojo veliko izbirko nabožnih knjig v vseh jezikih, vseh cerkvenih potrebščin, kipov, podob, svetinjic i. t. d.

Priporoča se tudi vsem slovenskim društvom pri nakupu zastav in društvenih znakov.

21 Barkley Street, New York.

Telefon: 5985 Barclay.

**Katoliški Slovenci zave-
vedajte se svoje dol-
žnosti in podpi-
rajte!**

"KATOL. ČASOPISJE."

ZA VSE LJUDI IN ZA VSE SLUČAJE.

Gotovo je, da imam največje prodajalne in najbolj založene z različnim blagom za slovenske gospodinje in gospodarje, pa tudi za ženine in neveste, ker imam fino pohištvo in druge potrebne reči.

PRVE SO GOSPODINJE, katere dobijo pri meni najboljše peči, preproge, linoleum, posodo, vozičke, zibe, blazine, omare in drugo.

GOSPODARJI VEDO, da imam raznih barv, železja, ključavnic, cevi za plin, stekla, korita in drugo vedno v zalogi.

NOČ IN DAN pa imam otvorjen pogrebni zavod z "AMBULANCAMI". — Trije ambulančni in bolniški avtomobili so vedno na razpolago, za vsaki čas, za vsako nezgodo ali bolezen.

Največji pogrebni zavod, v katerem izvršujemo vsa dela v vso zadovoljnost naroda.

Oba telefona noč in dan:

Bell: Rosedale 1881.

O. S. Princeton 1381.

Anton Grdina, Trgovec in pogrebnik
1053 E. 62nd St., Cleveland, O.

S slabim želodcem ni vspeha!

Dr. Orison Swett Marden, sloveči pisatelj pripoveduje: "Možgani dobre veliko kredita, ki bi ga pravzaprav moral dobiti želodec. In prav ima. Na tisoče ljudi je na svetu, ki se imajo zahvaliti za svoj uspeh v življenju predvsem dobri prebavi. Kdor ima slab želodec in trpi bolečine, ne more imeti nikdar popolnega uspeha. Najbolj zanesljivo zdravilo za slab želodec je:

Zlata kolajna

San Francisco
1915

Veliko darilo

Pañama 1916

TRINERJEVO AMERIŠKO ZDRAVILNO GRENKO VINO

Pripravljeno je samo iz grenkih rastlin, korenin in lubja, znane zdravilne vrednosti in naravnega rdečega vina. Izčisti želodec, odpravi vse snovi iz notranjosti, pospešuje prebavo, vrne slast, ojači živce in celo telo. Za zaprtje, slabo prebavo, glavobol, omotico, nervoznost, pomanjkanje energije, splošno omemoglost, i. t. d.

Trinerjeva Angelika Grenka Tonika

je splošno odvajalno in zelo okusno sredstvo proti slabostim telesnega vstroja,

TRINERJEV LINIMENT

je izvrstvo zdravilo, zelo močno, toraj uporabno za zunanja zdravila. Oprostilo te bo revmatizma in trganja. Ako so tvoji udje otrpli, ali imaš bolečine v hrbtu, ali si kak ud pretegnil ali zvil, za otekline itd., ako si s njim namažeš utrujene mišice ali noge potem, ko si se skopal, boš začuden čutil blagodejen vpljiv.

TRINERJEV ANTIPUTRIN je najboljši čistilec za zunanjo uporabo: Grgranje, izpiranje ust, čiščenje ran, odprtini i. t. d.

V vseh lekarnah.

JOSEPH TRINER COMPANY

1333-1343 S. Ashland Ave, Chicago Ill

